

רבי יוסף שאול נתנוון זצ"ל

בענין שויה אנפשיה חתיכא דאיסורא

יקרתו הגיעני כו'. וע"ד שאלתו בדבר שנפלה מריבה בין [בעל שטוען שאשתו ראתה] דם מ"ת תיכף אתהת"ש ג"פ רצופים, והיא מכחישתו של"ה רצופים, אם נאמן [לאוסרה על עצמו בזה"ז] שיש חרגמ"ה, וכמבואר באהע"ז סקע"ח כה"ג, והאריך בזה בפלפול.

לעד"נ דבר חדש. והנה בעיקר הך דשויה אנפשי חתיכא דאיסורא נחלקו בזה אם מתורת נדר או מתורת נאמנות, עי' מהרי"ט חאהע"ז סל"ו ובנוב"ת חאהע"ז סי' כ"ג, והנה אם מתורת נדר פשיטא דכיון שמשועבד לה לאחר חרגמ"ה ואינו יכול לגרשה ולהפקיע שעבודה דאינו נאמן. אמנם אם מתורת נאמנות נ"ל דבר חדש בזה, דכבר נודע מש"כ הרשב"א ריש גיטין בהא דהאשה נאמנת בענין נדה משום שהתורה אמרה וספרה לה לעצמה אף דאתחזק איסורא, ובידה לתקן משום דדמיה פוסקין וימי הספירה באין מאליהן, ע"ש, וא"כ לענין רואה מ"ת אם לא הי' הבעל מכחישה א"נ דהיא נאמנת דהתורה האמינה ושם ל"ש דדמי' פוסקין דחיישינן שקבעה וסת [מ"ת ואיתחזק] איסורא ואין בידה לתקן וע"כ דהתורה נתנה לה נאמנות כשנים (א). — וגם לדעת הרמב"ן בחידושיו דמתוך שנאמנת ע"ע גם לבעלה נאמנת א"כ הרי היא נאמנת כשנים. והרי נודע ד' הנמוק"י בשם הריטב"א בר"פ דיבמות דכ"מ שהאמינה תורה כשנים ובפרט היכא דמוכרחים לתת לה נאמנות כב' אין ע"א נאמן עוד להכחישו, וא"כ פשיטא שהיא נאמנת טפי מהבעל. ואף דשייך שאחד"א אף שיש עדים המכחישים. ועי' מל"מ פ"ט מאישות הט"ו, מ"מ כאן מנא ידע הבעל שראתה מ"ת ותיכף בשע"ת מפיי' הוא חי דאל"כ מנא ידע שהרגישה וראתה אותיום, הכל כאשר לכל הוא רק מפיי', וכיון שכן בכה"ג ל"ש שאחד"א כל שטענתו הוא רק מכח זה שמכחישה, וכמש"כ התשב"ץ ח"ב סי' רע"ט באשה שטוענת שנתקדשה בפני פו"פ והם מכחישים, דל"ש שאחד"א כיון שאין דבר שבערוה פחות מב' ועיקר האיסור הוא מכח אותם השנים והרי הם מכחישים, וה"ה בנ"ד שעיקר האיסור בא מפיי' והיא מכחשת [ועי' בשעה"מ] פ"ט מאישות, וע"כ היא נאמנת. ורק יש להזהירה שתדע שאם היא [משקרת היא תשא] את עונה והבעל נקי, ויאיימו עלי', ואם תעמוד בדבר'י ה"ה נאמנת.

דברי הכותב בחיפזון בלי עיון כי הטרדות מרובות
הצעיר יוסף שאול הלוי נאטענזאהן
האבד"ק לכוב והגליל

לשכת הסופר

ממרן הראי"ה

(א) אולי י"ל שגם רואה מ"ת חשיב טהרתה בידה שבידה להכניס שפופרת
מקור ותראה תמיד בשפופרת ולא תהי' טמאה, כנדה כ"א ב', אף שלא מצינו עצה
ברומ"ת, י"ל שקשה הדבר ואולי א"א הדבר בלא כאב, אבל ודאי מחק האפשר
ינו יוצא, ובידה כתבו הפוסקים שאינו מטעם מיגו עד שנשקול בפלס אם הדבר נח
ה, רק כיון שאפשר בעולם בהיתר דינו כבעלים לשיטת הרמב"ן וסייעתו. ומיושב
זה מה שהרבו האחרונים להקשות בזה. ואם נאמר כן אין הכרח לדברי הגאון ז"ל
דן להאמינה כשנים, ואין משיבין על הארי כו', ועיקר נראה שהיתה השיטה
ראשונה ששאחד"א הוא מצד [נדר] עיקרית בעיניו.